

Bezoek aan een rusthuis bubbel

Het is maandag 18 mei, een versoepelingsdag. Ik zit in de tuin voor de cafetaria van het woonzorgcentrum. Straks zullen ze me hier binnenroepen. Ik kwam met opzet een kwartier te vroeg. Na meer dan twee maanden wil ik zo windstil mogelijk landen in de bubbel van mijn 95-jarige moeder. Door het raam herken ik Emma, haar overbuurvrouw. Ik zwaai maar ze ziet me niet. Voor haar zit haar zoon. Hij maakt brede gebaren. Het plexiglas troont hoog tussen hen in. Emma en mijn moeder leerden elkaar hier vijf jaar geleden kennen. Het zijn *blijvers*. Ook de Covid-19 ravage kreeg hen tot dusver niet klein.

De zon verwarmt mijn rug terwijl ik door de hoekvensters naar binnen kijk. Door het spel van lichtweerkaatsingen ontstaat een mengelmoes van beelden. Emma zit in de kruin van een boom. Ik word er duizelig van. Klokslag halfdrie is er beweging. Ik sta op. Een verzorgster stapt vanuit de verste hoek de cafetaria binnen. Mijn ogen worden naar de rolstoel gezogen die ze voor zich uit duwt. Eindelijk. Daar is ze, de *life* versie. Er is meer stoel en minder moeder dan vroeger. Een ineengekrompen hoopje mens. Ze kijkt naar haar schoot. Slaapt ze? Is ze in deze of in gene wereld? Ik verdwijn in mijn bezorgdheid voor haar. Ze slokt me op nog voor ze naar me kijkt. En dan plots met veel lawaai zwaait de deur open en voel ik een bubbel aan me trekken. 'Kom maar door,' zegt de zoon van Emma. Met mijn bandana strak over mijn neus en onder mijn kin gespannen, stap ik naar binnen. Ik sluit de deur achter me. Trefzeker ontsmet de verzorgster tafels, stoelen en scherm. De argwanende blik van mijn moeder prikt in mijn zij. Ik draai me naar haar toe. 'Dag moederke,' zeg ik zo luchtig als ik kan en vervloek het masker. Ze mompelt boos iets over een zwart ding voor mijn gezicht. Ik ontsmet mijn handen. Ze volgt mijn bewegingen. Ik vul het logboek in en ga zitten. Nu mag het mondmasker af. 'Tot binnen een halfuur,' zegt de verzorgster.

Voorover leunend kijken we met grote ogen door het scherm naar mekaar. Haar rechterhand rust op haar linkerhand. Ik strek mijn armen voor me uit en leg mijn handpalmen met vingers wijd gespreid op de tafel. Een diepe zucht ontsnapt. De tijd staat stil. Het plexiglas verdwijnt. Wat een rust. Dit is dus wat ik miste.

'Els? Ja, nu zie ik het. Amai gij ziet er goed uit.' 'Maar gij ook. Uw haar is mooi gedaan en uw nagels zijn pas geknipt zie ik. Wie heeft dat gedaan?' Ze kijkt naar haar vingers en haalt haar schouders op. 'Dat zal Sabine wel zijn,' zeg ik. 'Dat kan.'

'Ik moet u van iedereen de groeten doen.' 'Iedereen? Wie is dat?' 'Om te beginnen al uw kinderen.' 'Ha, mijn kinderen. Ik hoop dat ik ze nog ken.' Ongewild kopieer ik haar deugnietenlach. 'We zullen eens zien.' En zo beginnen we ons eerste door-plexiglas-gescheiden gesprek. Haar mimiek verradt de kwaliteit van de ontvangst. 'Versta je me niet?' Haar magere handen wijzen naar haar hoofd. 'Ik hoor niet goed. Maar ik zal beter mijn best doen. Ge zijt wel lang weggebleven hé.' Ik leg uit dat er een besmettelijk virus de ronde doet. 'Corona? Dat is ne mooie naam. Waarschijnlijk hebben ze dat hier wel gezegd. Maar ge verstaat dat dan niet goed. En dan durft ge dat ook niet altijd weer vragen. Zeg nog ne keer wat dat juist is.' Ik leg het nog eens uit. 't Is precies mooi weer hé?' 'Ja, binnenkort kunnen we terug naar de tuin. Hopelijk.' 'Waar is dat nu weer?'

Onze woorden zoeken een weg over en langs het plexiglas en vermengen zich met achtergrondgeluiden. 'Zullen we zingen?' stel ik voor. 'Dingen?' 'Zingen.' 'Vingers?' Ze kijkt naar haar handen. 'In de stille Kempen,' zet ik in. 'Op de purperen hei,' vervolgt zij. Nu is het aan mij om te liplezen. Haar vingers tokkelen subtiel de maat.

Veel sneller dan verwacht zit onze tijd erop. Wuivend nemen we afscheid. 'Tot volgende week,' zeg ik. 'Het is goed geweest,' zegt zij.